

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟΕΔΡΙΑ, ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ

Η ανάληψη της προεδρίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης από το ελληνικό κράτος για το 1ο εξάμηνο του 2014 συμπίπτει χρονικά με την άτυπη έναρξη της προεκλογικής περιόδου που θα καταλήξει με τις δημοτικές/περιφερειακές, τις ευρωεκλογές, ενδεχομένως και βουλευτικές εκλογές το Μάιο. Όπως και σε κάθε προεκλογική περίοδο όπου ο πολιτικός χρόνος πυκνώνει και η αντιπαράθεση οξύνεται, έτσι και σε αυτή αναμένονται κρίσιμες εξελίξεις. Γεύση από τις οποίες έχουμε ήδη πάρει, καθώς η συγκυβέρνηση παίζει τα τελευταία της χαρτιά για να επανακάμψει. Μετά την πλήρη αποτυχία της επικοινωνιακής καμπάνιας για την υποτιθέμενη θεαματική ανάκαμψη της οικονομίας το προηγούμενο διάστημα – που λαιμοκόπησε όχι μόνο από τον ελληνικό λαό, αλλά και από τον ξένο τύπο- παρατηρείται μια (επί)στροφή σε πιο παραδοσιακά δεξιά προπαγανδιστικά εργαλεία. Στην εμπροσθοφυλακή του προεκλογικού αγώνα της Ν.Δ. έχουν μπει τα υπουργεία Δημοσίας Τάξης και Δικαιοσύνης. Δεν είναι τυχαίες οι καθημερινές επιθέσεις ακόμα και προς δικαστές για αυστηροποίηση της ποινικής καταστολής κυρίως σε δύο κατευθύνσεις, την περαιτέρω θωράκιση του «αντιτρομοκρατικού» νομικού οπλοστασίου και την καταπολέμηση της διαφθοράς. Το τελευταίο διάστημα, ένα πλήθος υποθέσεων που αφορούν σκάνδαλα καταλήστευσης του κοινωνικού πλούτου έχουν κατακλύσει τη δημοσιότητα. Το γεγονός αυτό επιδιώκει να το πιστωθεί η κυβέρνηση και να εμφανιστεί αργότερα ως παράγοντας της κάθαρσης. Βέβαια, το «χέρι της δικαιοσύνης» διώκει μόνο «συνταξιούχους» ή πολιτικούς αντιπάλους, αλλά και οικονομικούς παράγοντες που τώρα είναι ανεπιθύμητοι στα πλαίσια της αναδιάρθρωσης της ελληνικής ελίτ που επιχειρεί η Τρόικα. Είναι όμως αληθινά εξοργιστικό να παριστάνουν τους ευαγγελιστές της κάθαρσης οι κατεξοχήν υπεύθυνοι για τη χρεοκοπία της οικονομικής ζωής, την καταστροφή της κοινωνίας και την υποθήκευση των ζώων μας. Πραγματικά, ωχριούν οι μίζες και τα εξοπλιστικά μπροστά στα σχεδόν 220 δις με τα οποία έχει φεσωθεί ως τώρα ο ελληνικός λαός και θα πληρώνει για δεκαετίες για να σωθούν οι τράπεζες. Ρυθμιστής της πολιτικής ζωής είναι η οικονομία. Έτσι, αν αποτυπώσουμε την εικόνα της οικονομίας, δεν θα δυσκολευτούμε να οδηγηθούμε στο συμπέρασμα ότι οι βουλευτικές εκλογές μέσα στο 2014 είναι κάτι παραπάνω από βεβαιότητα. Δεν υπάρχουν πια περιθώρια για τη συγκυβέρνηση να αγοράσει επιπλέον πολιτικό χρόνο αφού μέσα στο έτος θα οδηγηθεί σε νέο δανεισμό και νέο μνημόνιο για να καλύψει το χρηματοδοτικό κενό των 11 δις. Επίσης, πρέπει να διαχειριστεί το γεγονός της διευθέτησης του χρέους με επιμήκυνση της αποπληρωμής και όχι με διαγραφή, πράγμα που σημαίνει την περαιτέρω υποθήκευση των ζώων μας στους δανειστές. Όλα αυτά σε ένα διεθνές οικονομικό περιβάλλον που έχει αποκλείσει για φέτος την έξοδο στις αγορές και έχει κατατάξει τη χώρα στην κατηγορία των failed states μαζί με το Αφγανιστάν, το Πακιστάν και τη Σομαλία και συγκρίνει ευθέως τα οικονομικά μεγέθη και την ανεργία με αυτά του Ιράκ του 2004. Υπό αυτές τις συνθήκες και διανύοντας τον 6ο χρόνο ύφεσης, ακόμα και η Γερμανία που έχει βρει στα πρόσωπα του πρωθυπουργού και του υπουργού οικονομίας τους πιο πιστούς φίλους του ανθρώπου, θα υποχρεωθεί να συναινέσει σε μια εκλογική αναμέτρηση που όλα δείχνουν ως τώρα, θα αλλάξει τους διαχειριστές της εξουσίας. Μια τέτοια αλλαγή θα κριθεί επιβεβλημένη και από το ίδιο το καθεστώς αφού η κοινωνική ασφυξία που προκαλεί η συνεχιζόμενη πολιτική ακραίας λιτότητας μπορεί ανά

πάσα στιγμή να προκαλέσει ανεξέλεγκτες καταστάσεις. Με την αυστηρή προϋπόθεση, φυσικά, ότι ο διάδοχος διαχειριστής, ο ΣΥΡΙΖΑ, θα συνεχίσει να δίνει τα διαπιστευτήρια φερεγγυότητας για τη συνέχιση της ίδιας πολιτικής μέσα στην Ε.Ε., ίσως με αμελητέες διαφοροποιήσεις. Κάτι που είναι πια βέβαιο όταν και στην παραμικρή όχληση της Ν.Δ. εγκαταλείπει σε δευτερόλεπτα την όποια, αριστερή ταυτότητα του έχει απομείνει. Αντιγράφει πιστά την τακτική της Ν.Δ., αυτή για την οποία την κατηγορεί ότι δεν σηκώνει το ανάστημά της ούτε καν στους υπαλλήλους της Τρόικας. Αναρωτιέται κανείς πώς ισχυρίζονται και οι δύο ότι θα υπερασπίσουν το μείζον στις διαπραγματεύσεις με τη Γερμανία, όταν δεν μπορούν να υπερασπίσουν το ελάχιστον στο εσωτερικό.

Την ιστορική αυτή καταστροφή που βιώνει ο ελληνικός λαός και θα καθορίσει το μέλλον των επόμενων γενιών, έρχεται να επιβραβεύσει η ελληνική κυβέρνηση με τον πιο επίσημο τρόπο, αναλαμβάνοντας την προεδρία της Ε.Ε. Ακόμα και αν η προεδρία δεν αποτελεί, ουσιαστικά, κανένα βήμα για τη λήψη αποφάσεων μέσα στην Ε.Ε., αλλά υπάρχει μόνο ως θεσμός για να έχουν τη ψευδαίσθηση χώρες όπως η Ελλάδα ότι συμμετέχουν ισότιμα με τις υπόλοιπες ισχυρότερες, η ανάληψή της νομιμοποιεί και επικροτεί τη λεηλασία και την καταστροφή που έχει επιβάλει η ίδια η Ε.Ε., ως κομμάτι της Τρόικας, στον ελληνικό λαό και στους αντίστοιχους του νότου της Ευρώπης. Δεν θα χρειαζόταν μεγάλη πολιτική οξυδέρκεια, έστω και για ψηφοθηρικούς λόγους, να αρνηθεί μία κυβέρνηση να αναλάβει την προεδρία στέλνοντας ένα μήνυμα αποδοκimasίας προς τις Βρυξέλλες και τα ευρωπαϊκά κέντρα λήψης αποφάσεων για την οικονομική πολιτική λιτότητας που έχει επιβληθεί στον τόπο. Αντιθέτως η ελληνική κυβέρνηση εξακολουθεί να στέλνει το μήνυμα και προς την Ευρώπη και προς τον ελληνικό λαό ότι είναι εθελόδουλη και υπάκουα, αποδομώντας πλήρως το προφίλ του σκληρού διαπραγματευτή που προσπαθεί να καλλιεργήσει. Η ανάληψη της προεδρίας της Ε.Ε. θα σημάνει σε κοινωνικό επίπεδο την καταπάτηση δικαιωμάτων και λαϊκών ελευθεριών στο όνομα της ασφάλειας των ξένων αξιωματούχων και της ντόπιας ελίτ που θα παρευρεθούν σε εκδηλώσεις στη διάρκεια του εξαμήνου. Πρόγευση της αστυνομοκρατίας πήραμε με την απαγόρευση συγκεντρώσεων και τη στρατιωτικοποίηση του κέντρου της Αθήνας κατά την τελετή ανάληψης.

Όσο μπαίνουμε στην τελική ευθεία της διακυβέρνησης του τόπου από αυτή τη συγκυβέρνηση, αναμένεται να ενταθούν οι επιθέσεις ενάντια σε κοινωνικά κεκτημένα και ελευθερίες, αλλά και απευθείας σε αυτούς που αντιστέκονται στη σύγχρονη βαρβαρότητα. Ο μονόδρομος αυτός για τη συγκυβέρνηση εξυπηρετεί ταυτόχρονα τρεις σκοπούς. Την ανεμπόδιστη εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής των μνημονίων, την ανάπτυξη της ακροδεξιάς πολιτικής ατζέντας της Ν.Δ. και την επίθεση στο ΣΥΡΙΖΑ. Ανεξάρτητα από αυτές τις στοχεύσεις, η στρατηγική της φασιστικοποίησης του κράτους με τη θωράκιση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης είναι αμετάκλητη επιλογή της ντόπιας ελίτ, η οποία βρίσκεται σε διαρκή εξέλιξη. Η στρατηγική αυτή επιβάλλει την περαιτέρω θωράκιση του «αντιτρομοκρατικού» νομικού οπλοστασίου, τοποθετώντας τις ένοπλες οργανώσεις και το ευρύτερο επαναστατικό κίνημα ως τη μεγαλύτερη απειλή για τη σταθερότητα του τόπου. Το τελευταίο διάστημα έχουν υπάρξει σαφείς πολιτικές υποδείξεις σε δίκες ένοπλων οργανώσεων και μια συνεχής προσπάθεια να αναθεωρηθεί το καθεστώς της υποδικίας για όσους κατηγορούνται με το άρθρο 187Α, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την παραβίαση του ανώτατου ορίου προφυλάκισης του συντρόφου Κώστα Σακκά

που επιτυχώς ανέκοψε η απεργία πείνας του. Όπως και χαρακτηριστική είναι η εκ νέου απόπειρα να επαναπροφυλακιστεί αυτές τις μέρες. Σε αυτήν την ίδια στρατηγική εντάσσεται και η συνεχής στοχοποίηση του α/α χώρου από τον υπουργό Δ.Τάξης θέλοντας να προετοιμάσει το έδαφος για πιθανές προεκλογικές κατασταλτικές επιχειρήσεις σε στέκια, αυτοοργανωμένους χώρους ή ακόμα και για συλλήψεις αγωνιστών.

Τις τελευταίες ημέρες αναβιώνει, σε μικρότερη κλίμακα, το κλίμα τρομοϋστερίας που ακολούθησε συλλήψεις για ένοπλες οργανώσεις. Ο ιδεολογικός πόλεμος που εξαπολύει το καθεστώς απέναντι στην ένοπλη πάλη επιχειρεί να «ξεπλύνει» τη δικιά του τρομοκρατία των μνημονίων και να συκοφαντήσει αγωνιστές, και να καθησυχάσει τους ξένους σταυροφόρους της «αντιτρομοκρατίας» (ΗΠΑ, Μεγάλη Βρετανία, Γερμανία). Στον πόλεμο αυτό έχουν μπει και οι αντικαθεστωτικοί πολιτικοί κρατούμενοι. Όπως στην περίοδο της κατοχής οι ναζί προχωρούσαν σε πράξεις αντεκδικήσεις καίγοντας ολόκληρα χωριά, έτσι και οι σύγχρονοι γερμανόδουλοι εξαγγέλλουν την εξαίρεση των αντικαθεστωτικών πολιτικών κρατουμένων από το καθεστώς των αδειών και τη συγκέντρωσή τους σε πτέρυγα υψίστης ασφαλείας που θα σημάνει την αυστηροποίηση των συνθηκών διαβίωσής τους. Η οχύρωση του καθεστώτος πίσω από την ειδική κατηγοριοποίηση των πολιτικών κρατουμένων και την πάγια μη αναγνώρισή τους ως τέτοιων εξυπηρετεί το διαρκή πόλεμο αποπολιτικοποίησης της επαναστατικής πάλης, ένοπλης ή μη, ενώ ταυτόχρονα συνηγορεί στην κατοχύρωση όρων ειδικής μεταχείρισής τους.

Το διάστημα κατά το οποίο το ελληνικό κράτος θα κατέχει την προεδρία της Ε.Ε., προσφέρει δυνατότητες για το ευρύτερο ριζοσπαστικό κίνημα να αναπτύξει μια δυναμική καμπάνια εναντίον της Τρόικας και της Ε.Ε. Οδεύοντας προς τις ευρωεκλογές του Μαΐου όπου όπως όλα δείχνουν θα αποτυπωθεί ένα ισχυρό ρεύμα ευρωσκεπτικισμού (που δυστυχώς τελευταία εκμεταλλεύεται πολιτικά η ακροδεξιά), αλλά και μια σαφής τάση ενάντια στην Ε.Ε. που υπάρχει σε όλη την Ευρώπη, δίνεται η ευκαιρία να τεθεί δυναμικά το ζήτημα της καταστροφικής πολιτικής της Ε.Ε. τόσο προς το εσωτερικό όσο και προς το εξωτερικό. Δεν πρέπει να λησμονούμε τη σημασία και το παγκόσμιο αντίκτυπο που είχαν οι κινητοποιήσεις ενάντια στις συνόδους οργανισμών όπως οι G8, WEF, Ε.Ε., IMF, WB. Όπως τότε έτσι και τώρα θα μπορούσε το ελληνικό έδαφος να αποτελέσει το πεδίο αντιπαράθεσης δύο κόσμων, δύο τάξεων, όπου θα τεθεί η σύγχρονη τραγωδία του ελληνικού λαού στο επίκεντρο της αλληλεγγύης των λαών του κόσμου. Η ελληνική κρίση έχει όλα τα χαρακτηριστικά και τα αποτελέσματα μιας πολεμικής επέμβασης και ως τέτοια θα πρέπει να την αναδείξουμε στην ελληνική κοινωνία και στον υπόλοιπο κόσμο. Οι αξιωματούχοι της Ε.Ε. που θα παρευρεθούν στον τόπο μας είναι υπεύθυνοι για την εξαθλίωση του λαού και πρέπει να κηρυχθούν, αλλά και να νιώσουν ανεπιθύμητοι. Με μια τέτοια κινητοποίηση θα μπορούσε να αναθερμανθεί και το κίνημα διεξάγοντας μια στοχοθετημένη παράλληλη αντι-εκλογική εκστρατεία. Μια εκστρατεία που θα έχει ως επιπλέον στόχο την αφύπνιση των λαϊκών αντανάκλαστικών προς την κατεύθυνση της ανατροπής των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, την αποδέσμευση από την Ε.Ε. και την απεμπόληση του καπιταλισμού και του κράτους. Την ίδια στιγμή που ο ελληνικός λαός έχει γίνει συνώνυμο του πειραματόζωου σε όλο τον κόσμο ενός αρνητικού παραδείγματος για τους λαούς, που θυσιάζει το παρόν του και το μέλλον των παιδιών του για να σωθεί το χρηματοπιστωτικό σύστημα και η αναδιαρθρωμένη ελληνική ελίτ, αυτήν την ώρα είναι η ευκαιρία να

μετατραπεί σε υπόδειγμα αντίστασης και κοινωνικής αλληλεγγύης. Είναι η ώρα να χτίσουμε ένα επαναστατικό λαϊκό κίνημα που θα μπολιάσει την αναρχική παράδοση αγώνα με την κομμουνιστική αναλυτική σκέψη για να οικοδομήσει μια σύγχρονη αυτοδιαχειριζόμενη κομμούνα. Ένα πρότυπο οικονομικής και κοινωνικής χειραφέτησης για όλους τους λαούς της Ευρώπης βασισμένο στη δύναμη και τη θέληση του επαναστατημένου λαού.

Εμείς οι αντικαθεστωτικοί πολιτικοί κρατούμενοι έχουμε καθήκον να συνεισφέρουμε σε μία τέτοια αγωνιστική κατεύθυνση με όποιο τρόπο κρίνει ο καθένας ότι ταιριάζει στη στρατηγική του και να βοηθήσουμε το κίνημα ξεφεύγοντας από τις εσωστρέφειές μας, όπως είναι επίσης καθήκον μας να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις που βρήκαμε στη φυλακή από την επίθεση που προετοιμάζεται εναντίον μας. Ανεξάρτητα από την κρίση του καθένας για τη χρήση αυτών, ο αγώνας ενάντια στο καθεστώς εξαίρεσης είναι αγώνας χαρακωμάτων που όλοι οφείλουμε να δώσουμε. Τον αγώνα αυτό πρέπει να στηρίξει και το κίνημα γιατί αν σήμερα μας κόψουν τις άδειες, αύριο θα μας κόψουν την υφ' όρων απόλυση και μεθαύριο θα μας φυλακίζουν χωρίς δίκη.

Κώστας Γουρνάς
Φυλακές Κορυδαλλού